

Womhaj Bóh!

Cyklo 21.
23. meje.

Četnik 7.
1897.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƙo kóždy ƙobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyšcinje a ƙu tam dostacź sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 up.

Mo gate.

1. Tim. 2, 1—2.

Teho dla ja napominam, so by pšchede wšchěmi wězami ƙo stala próštwa, modlitwa, dobroprošćenje a dźakowanje sa wšchitkich cźłowjekow, sa kralow a sa wšchěch wjetchow, so bychmy potajne a cźiche žiwjenje wjesć móhli we wšchej bohabojošći a póžćiwosći.

Dwaj šchesczijanaj, na kotrejuž běšce Pawoł najrjenšchu nadžiju štajil, běšhtaj ƙo jabludžiloj, do hrěcha a njewěry padnyłoj. Komu Pawoł winu dawa? Wonaj ƙamaj bjes njeje njeběšhtaj, ale wina tež na jeju ƙobu-šchesczijanach ležesche. Czi jeju mjenujzy njeběchu doseć se ƙwojim dobroprošćenjom wobdawali. Duž ƙo Pawoł na nich wobroczi š tym napominanjom: „Teho dla ja napominam, so by pšchede wšchěmi wězami ƙo stala próštwa atd.“ So tajke dobroprošćenje ƙnadna wěz njeje, š teho špósnajesch, so Pawoł tu wurasnje dobroprošćenje a próštwu na přenje město štaji, wone ma ƙo „pšchede wšchěmi wězami“ štacź. My žohnujemy teho, kiž ma sa ƙwojeho nujneho bratra wotewrjenu ruku, my šhwalimy teho, kiž bližichemu š dobrým pšchikladom na puczu prawdosće š wodžerjom wostanje, ale „pšchede wšchěmi wězami“ ƙu modlitwy a dobroprošćenja sa bližicheho nujne. Šaž ƙwěrna macź se ƙwojej ruku sa dźěšćowe sbože ƙo prózuje, doniž wyšoke lěta jej wšchu móž šwuczahale nješbu, potom ƙwojej ruzy štuknywšchi ƙo se ƙwojimi próštwami š Bohom wo dźěšćowe sbože bėdži, runje tať maju wšchitzy

šchesczijenjo sa bližicheho prošycź. To ƙo drje stanje kóždy njedzeli na klětzy, hdžez wošada pšches duchowneho rt thornch a ƙlabnych, male dźeczi a ƙlubjeneju w ƙwojich dobroprošćenjach taž na ƙamej ƙwojej ruzy wošnje a pšched Boha nješe, so by jeho žohnowanje na nich pšchisćlo. Ale to ma tež kóždy ƙam wošebje cźinicź, Luther je kóždy džen do ƙwojeho dobroprošćenja ƙwojich šnatych a wšchu ƙwoju zyrkej wobšamnył a po nim mamy tež my cźinicź. A hdyz je šhryštufowa pošlednja próštwa jeho nje-pšcheczelow pšched Božim šudniškim mjecžom wukhowacź špytala, mamy tež my sa ƙwojich nje-pšcheczelow prošycź.

Hdyž my nětko š Bohom rěčimy, móžeja našche šłowa próštwy bycź, dokelž w nich wo něšto prošymy, abo dobroprošćenje, dokelž sa drugeho prošymy; ale hdyz je Bóh wupomhał a wušlyšchał, dyrba našche modlitwy wuklinecźecź w dźakowanjach. Bohužel je dźakowanjom mjenje dhyli próštwom. Džěšaczo wušadni ƙu wołali: Jesu, luby mištrje, šmil ƙo nad nami, ale jenož jedyn je wobšamnył: ja ƙo dźakuju sa pomoz. Wšchindže-li thorošć do domu, š kóždym šdychnjějom próštwa š njeju štupa, ale, hdyz ƙo mozy wrócza a strowosć tu je, něchtó-žkuliž wjazy Boha nješnje. Šndižy praja: Lěkar je luby nan, hdyz je thorošć štraichna, pšcheczel, hdyz thorošć popušćujuje, ale hdyz rěka jeho placicź, tehdy je wón nje-pšcheczel. Wodobnje ƙo ludžo pšchecziwo najlěpšchemu lěkarjej, pšchecziwo Bohu, šadzerža. Niz tať, ale wopruijmy Bohu dźak. Šral David je wjele dźaknych psalmow špěwał a my chžemy po nim cźinicź. Na próštwu: „našch wšchědny

Chlěb daj nam džěnša" njech pschindže to słowo: „Džakuježe so temu Knjezej, pschetož wón je dobrocziwny a jeho dobrotu traje wěcznje.“

W našchim słowje so pač něšto wošebje wusběhuje: „proščezje sa kralow a sa wschěch wjerchow.“ Kralowe jasťojnstwo je jara czežke, a pschisłowo praji: tež czeruje so w kralowych krónach. Hdnyž ma kóždy hospodať wjele na starosjezi a žaneje hodžinki so sa swoj dom staracž njepšestanje, dha je to tola šnadna wěz porujo kralowemu jasťojnstwu. Kóždy šaon, prjedy hacž so wuda, so wot njeho pruhuje, sa kóždeho wošebite naležnosče ma kral swólniwej wuschi, jeho wócžko wachuje nad zylm ludom. Derje temu krajej, kiž pod šzeptarjom krala krěže. Schtó teho dla bóle dobroproščenja trjeba, hacž kral? A pschi tym wschěm drje někotryžkuliz poddan se šawisčju na kralowe wyšofe jasťojnstwo hlada a jeho wufasny mištruje, myšlo, so móhl šam lěpsche wudacž a so tať na swojej wyschnosjezi pschehrěšči. Niž tať, ale „njech so stanje próstwa sa kralow a sa wschěch wjerchow.“ Šbožowny tón lud, kiž ma pobožneho wjercha sa swojeho wodžerja, a šbožowny tón kral, sa kotrehož pobožny lud dobroproščenja š Bohu šezle. W tajkim kraju je derje bydliež. Tam so dopjelni džěnšnišeho słowa šlubjenje: „so bychmy počojne a cziče žiwjenje wjesčž móhli we wschěj bohabošosjezi a počeziwosjezi.“

Roagate je mjeno džěnšnišeho njedzele. Roagate =proščezje. Proščezje sa pózne plody, so by Bóh je wobarnował, psched šliwkami a krupami, psched šuchotu a mjeršnenjom; je wufhował a bohate žně wobradžil. Njech prošy kóždy sa swoje powołanje, so by jemu bylo njesaprahnte žórlo wschėje žiwnosče, njech prošy kóždy w swojej wošebitej nušy — ale kaž měješche wyschšchi měšchnik mjena tych 12 israelskich rodow na wutrobje napišane, tať njech tež twója wutroba prošy sa bližšeho a krala. A budžesch ty tať w modlitwach rěczecž š Bohom, junu Bóh tež š tobu rěczy w swojim njebeškim raju.

S. Šichžan-Hodžijki.

Š wopominanju na njedzeli Roagate.

Roagate t. r. proščezje! Duž so tež na tutej njedzeli wo šchječžijanskej modlitwje nam předuje. Wo modlenju teho dla tež šezchowane rospomjenki rěczy:

1. Šwila teho, kiž so njemodli.

Stari Grichojo maja bajtu wo cžlowjeku, kotryž běšche pschecziwo Bohu šhrěšchil a dyrbješche sa šhostanje czežki marmorowy kamjen po horje horje walecž. Šrótko prjedy hacž by wjerch dozpił, by so kamjen kóždy krócž šašo dele kulil. A ššto je wufkadowanje tehle pschirunanja, kotrež so na šrudne waschnje bjes nami bjes šbnza pošafuje?

Tať někotry cžlowjek, kiž so njemodli, wala swoj kamjen tydžen wot tydženja — njedzeli kaž wschědny džen, lěto wot lěta a do předka njepschindže a žaneho wuspěcha pschi swojim džěle nima, žaneje radošče na swojim powołanju. „To je prawe šhostanje njewěry“, praji Luther, „wón dyrbi so pschezo š czernejemi a wóstami a starosjezemi žiwnosče drapacž a bēžicž a tola ničšo nima.“

Šaj to dušchu šaboli, hdnyž dyrbinny wschědnje psched wocžomaj widžecž, tať so cžlowjekojo prózuja w počze swojeho woblicža wot ranja hacž do wječora a dale njepschindju hacž tamny šašudženy w grichiskej bajzy, woni cžinja džělo swojeho pschiboha, kaž bychu ruzy šamej žohnowacž a šeziwicž móhlej a šapomnja to šlowo němšeho pēžnjerja Šchillera:

Šót hdnyž napoczi,

Šzolo w cžoploczi,

Budže džělo mišhtrej šhlawa:

Žohnowanje njebjšo dawa.

Hdnyž je wěrne to jene: „Modlitwa bjes džěla je proščestwo“, tať wopošafuje so hiščeže to druhe: „Džělo bjes modlitwy je wotročžstwo.“ Ubo:

„Wšhitko š Bohom, potom žana nuja njeje; wot jeho žohnowanja wšhitko wotwišuje.“

2. Móž nanoweje modlitwy.

Pobožny Špener měješche šyna, kotryž drje měješche wurjadne dary, ale kotryž běšche njeradžene džěcžo. Wšhitke šrědky lubošče bjes ploda wostachu, škónčnje měješche nan jenož hiščeže prošecž, so chynł tola Bóh luby Knjes teho šyna wumóž, hdny a tať? jemu pschewostajo. Něšto cžaša po tym šyn šthori a něotre njedzele ležješche, ale nimale němý a so njehibajo we wulfich, šnutsšownych bēženjach. Na dobo wón š mozu ruzy pošbēhny a š hlubofeje wutrobny šawoła: „Modlitwy mojeho nana wobdawaja mje kaž horn!“ — Sa něšto cžaša šnutsšowne bēženja šastachu; mēr so na jeho žyke žiwjenje lēhašche; tež móž šhorosče běšche šlemjena. Wón běšche cželnje a duchownje wumóženy a bu wot teho cžaša druhi cžlowjek. — Šrótko do swojeje šmjercze měješche Špener hiščeže to wješele, so swojeho šyna jako hódneho muža na wážnym šastojnstwje widžješche.

3. Šrótko hrócžla:

Ruku š pluhej, wutrobu w njebešach.

Džen bjes modlitwy je džěn bjes žohnowanja.

Modlitwa je dychanje dušche.

Bóh nješlyšchi hlošny ale wutrobu, kaž wón tež do wutrobny hlada. (Tertullian).

Modlenie je najlěpsche powołanje šchječžijana. (Luther.)

Modlitwa dušha a wutrobny je pschecželny wobšhod a šjednoczenje cžlowjeka š Bohom, šjednanje š Bohom, wucžisčjenje hrěcha, wobtwjerdženje pschecžiwu wschemu špytowanju, šlužba jandželow, žórlo wschitkich počžinkow, duchowna móž a roščjenje dušche a roššwěczenje myšle. (Augustin.)

Wšchekupž a rječer.

(Šotrəcəwanje.)

Tehdy wupšchestrje pobožny Miklawšch swoju prawizu, w nej šchiz džeržo, jeho woko so bljšchězšche, a š daloko škincžatym hlošom šawoła š ludej: „Šdalcže so, wy šlōštnizy a hrěšchnizy! Šhczecže wy swojej ruzy š cžlowškej krowu womasacž, hdžez wy tola se šudnikami nješšče, so móhli šudžicž? Bēda wam! Trójzy bēda wam! Boži hněw pschindže na waš, jeho wječzenje waš nadešdže, je-li so šhrěšchicže! Wšchi šnamjenju šwjateho šchizža, šdalcže so! Šdalcže so a wopuschče tole měštno!“

Še štrōželemy wuflyšchachu šbēžkarjo tele šlowa se rta pobožneho Miklawšcha, a šplōšchivi poraženi mějachu so wotšal. —

Š ruku pošžatowa so radny knjes šwojemu wumóžerjej, prajizy: „Bratšje Miklawšcho, tebi mam so džakowacž, so šym š mojim ludžimi hiščeže živy; šastupčeže do mojeho doma! Wasche šlowo budže tam tež šřebne!“

Na najštwje šedžješche Arnoldez macž nimale we womorje, a wótšje placžo; tež džēczi šlakachu, hdnyž mužej šastupišchaj. Žid šchepotajšche po wschěm cžěle, pošlakny so psched radnym knjesom prajo: „Bóh šsprawny a miłosčizny njech waš pošohnuje dwójzy ša to, šštož šče wy mi cžinili!“

„Poštanče a njepošlakicže so pschede mnu!“ wotwolwi radny knjes.

Šan a Miklawšch trošchtowaschaj nětko macž a džēczi, kotrež so tež po cžašu šašo šmērowachu.

Hdnyž bēchu šrajšeneho cžětanža hiščeže šawobalili, dowjedže jeho Miklawšch do Židowškeje hašy, hdžez mějachu tehdom wšchizny židža bydliež.

Šso wot tam do Arnoldez doma wrócžiwšchi, nadešdže nowu šrudobu. Arnoldez macž běšche na jene dobo rošum šhubila a hižo měješche šahorjenje. Džēczi běšche nan do pošlakisše štwy pošlak; wón tu šedžišche šam pschi ložu a šthoru ša ruku džeržješche. Miklawšch pošlada šhwilku na šthoru; potom pošafa na jeje šchiju š cžichim hlošom prajo: „Šomhaj nam a šmil so nad nami, luby Knježe a Božo! to je mōr!“

Wschepuski knjez, wot prjedawšeho roshorjenja hižo wšchón njemóznj, swjesty so pódla loža na semju a sdychowasche: „Božo knježe, šmil so nad nami!“ —

Božnóz běšche so hižo minyła. Wó jstwyje šwěćeschej so jady seleneho sawěšča šwěćy, tak so so jenož njejašne šwětlo hač na ložo dobywasche, w kotrymajž Arnoldez nan a jeho mandželka na mór khoraj ležeschtaj. Wšchi ložomaj šedžachu džěczi a bratr Miklawš. Woni kładžechu khorymaj, kotrajž tu bješ rošuma ležeschtaj čašto mokre trjenja na horze čožo abo dawachu jimaj šymnu wodžičku do jahorjeneje huby, so bychu i tym žalostnu horzotu sahnali, kotraž hubu, džagna a keč palešche. Wojašliwje pošluchachu wšchitzy na čěžke sdychowanja, a hdyž so jim šdasche, so chze khora wutroba stejo woštacž, khllichu so starosćiwje a šchepotajo k khorymaj.

„Wutroba so hišcže hiba!“ Spěwajče a prošcže Boha; jenož wón móže tu pomhačž!“ rěčesche Miklawš šrudnym džěcžom, a pschi tym pohlada starosćiwje na khoraju, kotrajž bóle a bóle sa dych hrabašchtaj. Tši dny a tši nozy dajeschtaj so hižo je jahorjenjom, a hišcže so žane polěpschowanje pokazčž njechajche. Štyšklivje a nimale bješe wšcheje nadžije na polěpschowanje štyšny bratr Miklawš i džěcžimi šwojej ruzy, so by Boha nutnje wo pomoz prošyl. Njechajche-li so Bóh tu šmilicž, čłowška pomoz by tu podarmo byla. To běšche tež hižo lékar Miklawškej štradžu prajil, hdyž běšche na wječor hišcže ras na šmjercž khoraju wopytal.

Sa tón šamy čaš, hdyž so w Arnoldez domje šmjercž se žiwjenjom, móž i njemozu bēžeschej, kšodžesche šmjertny jandžel dale po měšcžanskich hašach. Na torhošcžu wša wón jako přenjeho šuboda Šakuba šobu; ja nim džěchu drusy. Ščěžka běšche něhdže jenički dom pschepuschežil; wšchudže běšche šmjertna šrudoba šawostajenych šlyšhecž a pošlednje sdychowanja mřejazyč. W někotrych domach woštachu šemrjeczi na dwaj dnjej ležo, přjedy hačž so do Božeje role kšowachu. Nichtó tu njeběšche, so by so wo nich poštaral.

Žylu nóz běšchtaj našej khoraj šmjerczi bliško. Na ranje pak šapocžeschtaj měrnišcho špacž a štajnišcho dychacž. Arnoldez nan šapoczi so bórny po tym tak šylnje, so běšche wšchón mokry, jako bychu jeho i wody wučahnyli. Tola pola Arnoldez maczerje njechajche so tole šnamjo polěpschowanja pokazčž. Čžicha a blēda kaž šoma šmjercž tu ležesche je šandželenymaj woczomaj.

Tajka tu hišcže ležesche, hdyž na dopoldnje nan woczi wotewri a se šlabym hložom a wšchón njejašnje wo tym, šchtož běšche so pošledne dny štało, sdychny: „Macže, podaj mi wodu!“

„Wascha knjeni hišcže špi, wona chze tež wotkhoricž kaž wy, luby knježe! Běšchtaj wobaj jara khoraj, — tu, šrēbūcže, to budže waš pošlynjecž.“ To prajiwšchi poda jemu Miklawšej šarancžk wodyn. Hišcže kšētšje na wšchých pschitomnych pohladawšchi, lehy so khoraj šašo šnak a bórny wobjima jeho i nowa pošlynjaze španje.

(Šofracžowanje.)

Prošcže a wam budže date.

Našonjenje jeneho Šserba wot njeho šameho powjedane.

W čažu mojeje mlodošcže, hdyž běch je šwojim mlōdšchim bratrom w šaršchiskim domje hromadže žiwj, šta so junu, so so i nim nětajkeje malicžkošcže dla roštorich. Duž so bratr na mnje tak rošhnewa, so šlowcžka so mnu wjazzy njerěčesche a mi po možnošcži klubu čžinjesche. To mje jara rudžesche. Ša bratra najpřjedy wo wodacže prošchach; hdyž to njepomhašche, pytach jeho i bratrowskej lubošcžu i Božeho šłowa pschewědžicž a jeho napominach, so by šebi tola knješa Šesufowe šłowa rošpomnil, kotryž praji, „jeli so wy jedyn druhemu jeho winy njewodacže, dha tež njebudže waš njebjeski Wótž wam wasche winy wodacž. Wšchi tym wšchēm wošta pak bratr jenak twjerdy a njehnuty.“

W mojej wulkej tyšchnošcži wo bratra wobrocžich so na teho, kiž wutroby a jěrchenje pschepytuje a žaneho njewuštorcži, kiž k njemu i pošornej proštwu pschindže, kotryž hubjeneho šlyšchi a wopušcženemu horje pomha a prošchach jeho i nutrym a horzym sdychowanjom wo wodacže mojich hrēchow, potom prošchach lubeho Boha, so by chžyl bratrowu twjerdu wutrobu šmjecžicž a jeho psches móž šwojeho šwjateho ducha na prawy pucž jeho šboža pschewjesč. Wo tutej modlitwje so lehnych — a hlaj džiw, woprawdže džiw Boži so šta. Našajtra rano, hdyž i bratrom

kōždy na šwoje džělo džěchmoj a ja běch něhdže pošta krocželi přjedy a wón ja mnu džěšche, šesda so na dobo bratrej, jako by bōjške šjewjenje w čłowjecžim štalcže psched šobu widžal, kotrež i pošbēhnjenej hłowu i woblicžom k njeby hladajo ruzy štyšnywšchi so modlesche. Bratra pschi tym hrosa tak pschewša, so chžyšche našad bēžecž; wón pak so dopomni, so šym tola ja přjedy njecho šchol; duž so šhraba, so by mje bōšcžahnyl a so mje prašesche, hačž je so mi něšchto šleho štało. Ša na tajke njewotčžatane a woprawdže špodžiwne praščenje šadžiwany na njeho hladach so prašchejo, šchto i tym chze, na čož mi wón se šyšlowathmaj woczomaj to šjewjenje powjedasche a mje prošesche, so bych jemu jeho šłōšcž wodał. Wot teho čžaža běchu so bratrowske šłoby došpošnje šhubile. Ša pak pošnach, so tón Bóh, kotryž praji „ja šym čže wo špodobnym čžažu wušlyšchal a šym čži na dnju teho šboža pomhał“ je štajnje pschi naš bliško a proštwy a dobropraščenje kōždy čžaž wušlyšchi.

50lětny jubilej

Šerbškeho kandidatskeho towarštwu

džen 19. meje 1897 w Šješwacžidle.

Šurjadnje rjany jubilejski šwjedžen šwjecžesche so šandžemu špjedu w lubym Šješwacžidliškim Božim domje. 50 lēt běchu šajšle, so bu něhdj po proštwje šerbškich kandidatow a po dowolnošcži žyrtwinšteje wšchnošcže, kotraž i džakahōdny štaranjom na poštrebnošcže šerbškich wošadow džiwa, psches njeboh k. Šakuba, w šwojim čžažu šararja Michalškeje žyrtwje w Budyščinje, šerbške kandidatske towarštwu šaložene. 19. meje lēta 1847 wotmēwasche so přenja šhromadžina, na kotrežž so šchēšcž šerbškich kandidatow duchownštwu wobdželi. Wot tutych najpřenšchich šobustawow štaj psches Božu milošcž hišcže dwaj pschi žiwjenju šdžeržanaj: k. rycžer šarar D. theol. Šmišch w Šodžiju a rycžer šarar em. Domajška w Šowosajzu. Tutaj šenioraj šerbškich kandidatow, — pošlednišchi kšorowatošcže dla niz šam pschitomny, ale šastupjeny psches šwojeho šyna — šendžeschtaj so i najmlōdšchimi kandidatami po pscheproščenju knješa šararja rycžerja Šakuba jako něčžišcheho wōdžerja kandidatneho towarštwu, w Šješwacžidle, so bychu i džaknej wutrobu jubilejny šwjedžen šwjecžili. Ššwjatocžnošcž šapocžinasche so 1/211 hodž. w Božim domje. Wulzy bohate wobdželenje wošadnych na Božej šlužbje běšche rjane šwēdčenje ša to, kaš našch lud tež pschi nušnym džěle tola štajnje čžaš k pošluchanju namaka na Bože šłowo, i došom pak tež šjawne dopoštamo, kaš wón šebi šfukšowanje šerbškeho kandidatskeho towarštwu wyšoko waži, kotrehož prošowanje je na to šložene, so bychu šobustawy so wuhotowale ša předarjow Šnješoweho ewangeliya w maczernej rēcži bješ Šserbami. Šako běšche psches wušpēwanje šhērlušcha pomoz šwjateho Ducha ša nutrošcž so wušpōšyla, a woltařna liturgija so došonjala, džeržesche najpřjōdžy k šarar wšar Vogt i Šupoje woltařnu rēcž. Šnyšdom i přemimi šłowami wubudži prawy wotšłōš we wutrobach pošlucharjow je šwojim radoštnym: „Wšyšajče temu Šnješej!“ Špominajo, kaš je towarštwu nětko hižo psches 50 lēt k Božej čžesčži a šerbškim wošadam k žohnowanju šlužilo a pschezo nowych, derje wuhotowanych předarjow jim na šwjate městna štajilo, wobroczi so w šwojej rēcži wošebje na šaložerškeju jubilarow, kotrajž štaj tak došhi čžaš i wulkim žohnowanjom w Šnješowej winizy džělaloj a hačž do dženkšišcheho dnja šebi čžoplu wutrobu ša šerbški lud šakhowaloj. Na šaložku 1 Tim. 5, 17 napominasche rēcžnik, so mataj so dla šwojeho šajšojnštwu, kotrež je Bóh bohacže žohnowal, kaž tež šwojeje štaroby dla dwojeje čžesčže doštojneje džeržecž. Šeju šakšlužby w šłowje a w pišmje ša Bože šraleštwu a ša šerbški lud, w šandženym a w nowišchim čžažu i rēcžniwym šajškom wušbēhujo, kaž tež šwojemu nješpōžniwemu wučerjej, wuštojnemu wōdžerjej towarštwu so džakujō, da wón šwojej rēcži wušlincžecž i wješelšym Cantate a i modlerškim Rogate! — Šdyž běchu po tym šchulške džěczi pod wōdženjom k šantora Šalicha psches wjazyhłōšny rjany špēw šwjedžen pošrejšchile, wušstupi jako předar k. kand. Mikšela, so by wutroby duchownych a wošadnych psches šwoje přēdowanje pošbēhnyl. Ššo šložujō na 1 Kor. 4, 1—2 pošasa wón, kaš je šajšojnštwu Božich pošłow pošne čžesčže, wot Boha jemu dateje, ale tež pošne čžěžkeho šamolwjenja psched Bohom a čłowjekami. Šako běšche hišcže pschitomny jubilar k. D. theol. Šmišch woltařnu šlužbu šastarał, ššōcži so šwjatocžnošcž i šhērlušchom: „Šječ Bohu džakujē!“ Tak kšincžesche i hnutych wutrowow štarých a mlōdych, wučerjow a pošlucharjow

jene džakne halleluja wot spoczatka hač do kónza nutrnosće. Božej služby pschisamtny so na farje wedomostny džěl swjedžensteje shromadžiny. We lačanstej rěči rosjašni t. kand. Rychtar pschiciny, kiž su Luthera wabike, mały katechizmu napisač, t. farar Jakub pač se snatej wustojnosću pschitomnych do prózypolneho stutkowanja kandidatskeho towarstwa w jańdzenych 50 lětach sawjedze. Džak jubilarow wupraji skónčnje hišćeje t. farar D. Smisch, se sahorjazymi słowami mlodych kandidatow t. dalškej swěrnej džělowsceji napominajo. — Njesapomnity woštanje rjany swjedžen sa wšchach, kiž su jón sobu swjeczili. Wróczišmy so domoj s jonym: Zohnuj Bóh dale lube šerbske kandidatske towarstwo a jeho wodžerja! Wón spožez, so by wone stajnje se swojim prózowanjom sobu t. temu pomhało, so bychu — Serbja sahowali swěru swojich wótzow rěč a wěru!

Wšhelate s bliska a s daloka.

Wot njeđeje Rogate so tež wošebita modlitwa sa pólne plody do zyrkwineje modlitwy wobšamtnje. Natarjo lětka se styskniweje wutrobu won do pschichoda hladaja, dokelž njeha deshečika kónz byč a dokelž na wšhelatich blafach hižo bėrny hnicž sapocznu. Dubi Serbja! Ichto pomha wšcho štorženje a morkotanje? Wola teho Anjesa steji ta pomoz. Duž prošmy jeho na swjatym měseje niz jenož se rtom, ale s nutrneje wutrobu, so by nam šlónčnje dny wobradžil a wón tež wěčeje modlitwy swojich džěczi wuššyschi. Rogate! t. r. proščeje! Haj proščeje a wam budže date.

Prjedawšchi schulerjo Budyšeho gymnasia su pschi swojim šendženju 3. meje w Budyščinje, kotrež so kóžde 10 lět stawa, 1000 hr. jako pschidawš stipendija wot nich sałoženeho shromadžili, wot kotrehož dań kóžde lěto potrebni a hódni gymnasiastojo dostanu. To je wěčeje rjane dopokajmo lubosće, kotrež maja t. swojeje prjedawšcheje wučerjni!

Wulke njesbože je so psches lóhkomyslnosć w Schwacizach stalo. Wšhezo so wučzi, so ma s wulkej wobhladnivosću kóždy kěžbowacž, kiž ma tjełby w rukomaj a so by lěpje bylo, so so tajkim ludžom, kotřiz w tym snaczi njesbu, s zyla tjełba do rukow njeda. Wopor tajseje njewobhladnivosće je 13lětna holza s Schwaciz. Wona bėšche se swojim 15lětnym wujom won šchla wóšty pytač. Tón mlody čłowjek, kotryž mějesche pistolu pschi šebi, chzysche w tym wofomiknjenju, hdyž so ta holeczka šhilešche, psches nju, najšerje so by so nabožala, wutšelicž. Njesbože pač chzysche, so so ta holza, hdyž wón wutšeli, šruna a kulka jej do čzola šleczi. Sa krotki čzaš bėšche to džěcžo ducha puščežilo. Wšohkej šaršchej su s zylej wutrobu wobžarowacž. Ale je to prawje, so šmė so tajkim mlodym pacholam s zyla wot pschekupzow pistola pschedacž? To dyrbjalo so psches šakón kručze šakafacž; hewak so džiwacž njemóžemy, so pschezo šašo tajke šrudne powješčeje šlyšchimy.

Njeboczizki štatny sekretar se Šechžepan rady na hońtwu šhodžesche. W tych šlowach, kotrež jemu němske hońtwjerške towarstwa pschi jeho šmjerczi pošweczuja, steja tež Bohu žel ščehowaze, so je wón po čzerpienju ryczeršy wot njeho nješenym, 8. hapreje do wěcznych hońtwjerškich šahonow šašhol. To čłowjek wěrił njeby, so je tajke něšcto w šchesczjanškim štače móžno, so móža němšy hońtwjerjo pschi tajkim šhutnym pschipistru so do indianško-póhanskich nahladow šabludžicž. Šndianarjo wšchaf, kotřiz su sa hońtwu a wot hońtwy živi, wěczne šbože w ničim druhim njewidža, hač w tym, so budža po žadanju swojeje wutroby so tam nahomicž móž. Duž tež tuczi mužojo, kiž su tajke něšcto pišacž a šjewicž móhli, šawěčeje šawostajenym teho šlawneho muža žaneho špodobanja pschihotowali njesbu!

Kajke je wopikštwu hubjenštwu, pokazuje nam šašo podawš s blisšosće Barlina, kotryž je so psched krotkim tam mėl. Na šelnjanškich šukach pola Barlina nadeńže polizija zyle mašaneho lumpaka. Tón muž bėšche předy wobšedžer wulkeho hoščenža w Šamburgu byl; psches wopikštwu bu dundač. Šako jenicžte dopomnjecze na swoje lěpsche čzašy mějesche wěrowanšte wopikšmo wo wobšamtnjenju mandželštwu se swojeje žonu, kotraž pač bėšche wot njeho dželena, pschi šebi. Šako čzi žandarmojjo s tym mužom psches Šjedrichowu drohu džěchu, so wón na dobo swojeho dotalneho žiwjenja šajesche; wón palenzowu bleschu se šaka wučezje a ju psches pót čzišny s tymi šlowami: „Ty šy šama wina.“ Dokelž prjedawšchi hoščenžar dale ničžo šworał njebėšche, hač so

bėchu jeho wokoło dundazeho nadešchli, jeho na poliziji šašo puščežichu. Šdže pač najpředy džěšche? Wón na tón blat šhwatašche na Šjedrichowej hašy, hdyž bėšche šwoju palenzowu bleschu přecž čzišnył, so by šebi šašo po nju šchol. Wón je s čzežka hubjenšchi čłowjek, hač šwucženy wopikž, kotryž je wšchu rošbudženosć šhubil, kotryž by wšchaf so rad wot swojeje hrěšchnej pschihilnosće wušwobodžil, ale so t. temu njesšraba, so palenza wostajicž.

Walicžosćow dla so druhdy ludžo wadža, jeno so bychu se swojeje myšlu prawo wobšhowali a so s tym hordžicž móhli. To nam šašo powješcž s Šubeka dopokajuje. Šant je psched krotkim so ščoržba wušbudžila, kotraž je wjazy lět trala a psches 1000 hrivnow plačžila, runjež so jenož wo wěž mało hrivnow winojtu jednašche. Šednašche so wo jemu wšcheń. We wšy Šannhagen pola Šubeka mjenujzy dwaj mužej teho dla do wadženja pschidžescheje, so tón jedny mało wužitnu wšcheń, kotraž runje na mjesh bjes nimaj štejesche, wukopa. Šón drugi šebi to njehašche lubicž dacž. Wón mějesche tu wšcheń sa šwoju a swojeho šušoda wobštorzi. Šedny termin po druhim so wot bywašche, wězy wustojni so do Šannhagena ščelichu a šamo šudništwu tam pschijedze. Škónčnje bu ščoržbnik se swojeje ščoržbu wotpokajany, dokelž dopokajacž njemóžesche, so je tón šchtom woprawdže na jeho wobšedženštwje štejal.

15. meje su we wšhelatich měštach šemjerženje pyšli. Š druhich šofow šašo pišaja, so je wulka woda wot njepšchewazeho deshečža nastata šchodu nacziwila.

Wěšty Šndree, kotryž chzysche hižo w jańdzenym lěče s powětronjom hač t. polnóznemu polej dolecžecž, dyrbjesche to pač wostajicž, dokelž wěšiki do polnózneho šofa njedujachu, chze lětka šwój wotštorčeny pošpyt do šutka šajicž.

S šurkowsko-grichiškeje wójnu je hiščeje wšchitko na šarym šlafu. Wulkomozy su šredniške wujednanje bjes tymaj wojowazymaj ludomaj do rukow wšale, ale t. žanemu kónzej hiščeje pschishle njesbu a tež najšerje w bližšchich dnjach hiščeje njepšchindu. Šchetož Šurkojo jako došwarjo tajke žadanja won tykaja, so su šastupjerjo wulkomozow wšchitzy rošhorženi a so su w tym psches jene, so do tajkich sa Šrichow ponižowaznych wumėnjenjenjom njewola a so chzedža šebi wot Šurkow žadacž, so wšhelate swojich hordostnych žadanjom puščeza. Ale tak lóhko to njebudže; pschetož Šurkojo so tu šhwilu čzuj. Šětko so tón drugi a hubjeny šof teho pokazuje, so su wulkomozy šmėrom pschihladowale, tak Šurkojo šchesczjanški lud šbichu. To naš hištorija wučzi, so muhamedanarjo so w swojich čzuczach, hdyž su we wójnje nad šchesczjanami došyli, wjazy njelajaja. Šzo hižo psche, so su so w mošchajach pišma rošdželile, w kotrychž so šurkowski lud napomina, so šbėhnyčž, dokelž jemu wulki štrach hrošy. Š wysche teho je šurkowska wychi- nosć swoje žadanje wulkomozam šdželiwšchi na to pokazala, so je zyle šurkowske wóštko na wójnu hotowe a so jich hiščeje 70 šatalljonow do Šuropy ščehnje. Šajki šmėje to kónz? so s čzežkej wutrobu prašchamy. Šóh tón Anjes chzyl wšchitko derje wješcž!

Myšle na Bože špicze.

Hdyž je so šral pschedobyl a wrota šamknjeneho měšta wotwrił a šwój štrón tam pošajil, wě tež najnižichi muž s wóštku, so tež jemu wrota šamknjene njesbu. Šdžež je šral, tam šmė jeho šlužomnik tež byč. Šonaj hromadže šlušchataj.

Štačžki, kotrež wyšoko šetaja, so njepopadnu.

Dališche dobrowólne dary sa wošhe armeniške šyrotu:

Sobina s Šošacžiz	S Šošacžiskeje wošady:	1 hr. — np.
M. N. s Dubrawki	S Šartšeskeje wošady:	1 " — "
Michalžowa s Budyščina	S Šichalšeskeje wošady:	2 " — "
M. N. se Štróže pola Šakež		2 " — "
Šslužobna holza s Š. Šunjowa		2 " — "

Wšcho hromadže: 8 hr. — np

W njenje wobohich šyrotow wutrobny džak praži

J. Šólč, farar.